

Mor el germà Roger de Taizé

"Que res et torbi, que res t'espanti, només Déu salva...". A Taizé canten indefinidament aquests versets de Santa Teresa.

Recordem que Taizé és una comunitat monàstica, fundada durant la segona guerra mundial a la Borgonya, per monjos de les diverses tradicions cristianes, amb la finalitat de pregar junts tota la vida. Roger, d'origen protestant, n'ha estat el prior des del seu inici. A les trobades de vacances al monestir i a les que es fan per Nadal en ciutats diferents, s'hi han anat afegint cada any més fidels. La del Nadal 2000 va ser a Barcelona i sorprenia veure les naus de Montjuïc, acostumades a contenir estris de Fires de Mostres, atapeïdes de nois i noies de tots els continents que resaven silenciosament asseguts a terra.

La trobada d'aquest Nadal serà a Milà, i també serà la primera sense la presència del germà Roger, perquè l'agost passat una dona pertorbada el va ferir mortalment, en el transcurs d'una vetlla de pregària i en presència de dos mil joves.

En un article sobre la seva mort, l'escriptor Ignasi Riera afirmava que el somriure del germà Roger li havia fet veure que els creients ho són de bona fe. Això vol dir que aquest somriure no només ha ajudat a bastir ponts de diàleg entre les diverses tradicions cristianes sinó també de cristians amb altres creences.

El nou prior, el germà Alois, diu que la comunitat encara no entén la mort de Roger, especialment si tenim present que dedicà tota la vida a la pau i a la reconciliació. Però també diu que l'acceptació del misteri, el sentit de reconciliació i de perdó, i la confiança en la fe són elements essencials de l'herència espiritual del mateix Roger. Per això, a la trobada multitudinària de Milà, la pregària confiada en la bondat de Déu tindrà encara més sentit.

Durant l'any que acabem, se'ns n'han anat també Joan Pau II i, segurament, persones estimades que cadascú se sap. També moltes víctimes anònimes dels tsunamis, huracans i terratrèmols, de les guerres i els atemptats en un any prolífic en desastres naturals i artificials. Davant de tot això, Taizé seguirà responent, amb la mateixa simplicitat i amb la mateixa profunditat de sempre, que no val la pena ni torbar-se ni espantar-se per res perquè només Déu salva.

Els monjos de Cluny, també de la Borgonya francesa, van donar sentit al cristianisme de l'Europa medieval a l'inici del segon mil·lenni, amb la força del seu cristianisme romànic. Tant de bo la pau de Taizé arrelés en els cors dels europeus, dels de sempre i dels arribats recentment d'altres parts del món, que junts iniciem el tercer mil·lenni.

Lluís Galobart

La COPE i la llibertat d'expressió

És un fet de cada dia, però aquest any ha assolit uns límits difícils de superar. Se n'ha parlat a bastament, potser massa perquè encara se li fa propaganda, però certament que des d'uns programes de ràdio es vagi difonent l'animadversió i l'odi vers un país, unes institucions democràticament constituïdes i uns polítics que representen la voluntat d'un poble, en aquest cas Catalunya però fos quin fos, ens fa pensar on és el límit de la llibertat d'expressió.

Hom es planteja quina ha de ser la funció dels mitjans de comunicació o fins i tot quins haurien de ser els objectius de la tasca professional dels periodistes o dels qui accepten de participar en una tertúlia radiofònica o televisiva. És evident que no es tracta d'una qüestió simple ni d'una única resposta, però en tots els casos, si acceptem que per a la convivència és indispensable l'existència d'una ètica de mínims, s'hauria de fer referència si més no al respecte a les persones, al deure de no tergiversar la realitat de forma expressa i en benefici propi, a l'interès d'ajudar a crear una opinió fonamentada, a comptar amb l'ús que es podrà fer de la informació que es transmet.

D'altra banda semblaria que arribats al segle XXI ja s'hauria d'haver assimilat per part de les persones formades aquella afirmació que la llibertat de l'un acaba on comencen els drets i la llibertat de l'altre, per tal d'evitar la imposició o la opressió que són la negació de la mateixa llibertat. Així doncs, no s'escau emparar-se en el dret a la llibertat d'expressió quan en la forma d'exercir-lo s'injurien i es calumnien persones, comunitats i institucions, o quan es deforma la realitat per provocar reaccions visceralment que fomenten l'odi i l'enfrontament dins d'una societat. Ja no parlem de quina deontologia personal es pot tenir si a més aquest tipus d'actuacions es fan utilitzant un mitjà on consta com a principal accionista l'Església o més precisament la Conferència Episcopal Espanyola, en la qual els bisbes catalans han manifestat el seu desacord encara que amb poca força.

Si considerem que els mitjans de comunicació tenen una funció de servei públic, sens dubte que la COPE no passa el control de qualitat exigible.

Jaume Dantí i Riu